

не трѣба да прѣгрѣваме сичко-то мѣсто, що-то други-тъ да не могатъ да ся приближатъ.

Не трѣба да тичае по улица-тъ, но трѣба да вървимъ нити скоро нити полека: безумно е кога вървимъ да глѣдаме непрестанно на самъ на тамъ, и какво-то видимъ да го изглѣдваме.

Въ пжтешествія-та трѣба да бждемъ любезни, да ся не ядосваме, да ся не оплакваме що-то да замайваме други-тъ.

Единъ младъ трѣба да стои на преднината-тъ на кола-та; вжтрѣшна-тъ страна е опрѣделена за погорни-тъ отъ насъ и на възрастъ и на достойнство.

Съ една дума трѣба да отдаваме честь кому-то трѣба, и помежду равни-тъ си, трѣба да ся отнасяме съ едно взаимно образование.

ХП.

ЗА ПИСМА-ТА.

Трѣба да пишемъ на поголѣми-тъ си, на равни-тъ си и на по малки-те си; за първи-тъ трѣба да уиотрѣбляваме почтени израженія; къмъ втори-тъ, трѣба да употребляваме израженія образовани и любезни: къмъ подирни-тъ, трѣба да показваме малко власть; трѣба да пишемъ споредъ каквъ-то ни е подлога-тъ.

Не трѣба да пращаме никога писмо безъ пливѣ на по горни-тъ отъ насъ, и сѣкога ний да заплащаме писмо-то си за да не ги задлъжаваме.

Кога-то пишемъ на по горенъ отъ насъ не трѣба да туряме: *съмъ съ уваженіе*; това е прилично на единъ голѣмъ человекъ къмъ по малкъ, защо-то има върху него иѣкаква власть. Но трѣба да пишемъ *съмъ съ по-*